

พี ม (พี) ค่ำ
สำนักพิมพ์

อรุณ อัษฎางค์

ใจอึ้งใจ...จักถนนอมไว้
จวบวันให้ใจได้เซยชม

ฟ้าหลังบ้าน

บทนำ

จันทร์เรืองรองกระจายแสงเต็มทั่วทั้งผืนฟ้า รัศมีเดียรดาษลอดผ่าน
รอยแยกบนผนังศิลากระพวงหน้าของผู้เร้นกายใต้ความมืดทึบมึน ใบหน้า
รูปเหลี่ยมคมสันดั่งรูปสลัก ปลายคางบึกบึนสมชายชาตรี คิ้วดกดำพาด
เหนือดวงตาสีเข้มจัด ทิบทิมเสมือนบรรยากาศที่อวลอายอยู่รอบห้อง

เมื่อรับรู้ถึงการมาเยือนของใครอีกคน หัวคิ้วเข้มคมพลันขมวดขีดข้น
กัน ยืนยันว่าเจ้าของมันหาใช่เพียงรูปสลักศิลา ทว่าเป็นบุรุษผู้มีเลือดเนื้อ
และลมหายใจ ดวงตาคู่ดุเหมือนแลผู้มาใหม่ ซวลาที่เคยอับแสงสว่างไสว
ด้วยฝีมือของนางทาสี นางจุดเครื่องตามไฟอ้อยอิ่ง ประวิงเวลาโดยการจับ
ของบนชั้นวาง แต่มิได้วางสายตาท่อการอันตนกระทำ

เงาสะทอนบนบานคั่นห้องต้องแสงซวลาไหวะยับ ร่วงสูงใหญ่กำยำ
นุ่งสมพตโจงสั้น พันผ้ารอบบั้นเอวอีกชั้นทิ้งชายพกห้อยลงเบื้องหน้า มัด
กล้ามเปล่าเปลือยเรียงตัวจดขอบภูเขา ผิวสีน้ำผึ้งมีรอยคัสตราวุธเป็นลาย
อาภรณ์ แต่มีอาจลตทอนความงามในรูปกายนั้นได้

ความอหังการแห่งชาตินักรบสำแดงออกด้วยการกระทำ มิว่าขยับ

ตนไปทางใด รัศมีพระนางอาจก็ติดตามไปตั้งแต่ตามตัว ดวงตามดุ๊กดิ๊กกลับ และนำกล้วยามปรายมอง ทว่าเมื่อรวมเข้ากับรูปโฉมอันหล่อเหลาจึงเป็นที่หมายปองของสาวงามในพระนครอยู่มิใช่น้อย ครั้นสบโอกาสได้ใกล้ชิดพวกนางจึงมิยอมเสียเวลาไปเปล่า ด้วยวาดหวังว่าตนเองอาจจะเป็นที่ถูกตาต้องใจ และได้บ่มแต่งเคียงคู่เป็นวชิระของแม่ทัพอนาคตไกลในสักวัน

“อาศิร”

เจ้าของนามโหม่ศีรษะลงคำนับ ดำเนินผ่านโคปุระชั้นในมาสู่ปรากฏ์ประธาน

เทวสถานตั้งตระหง่านหันหน้าออกทางเบื้องทิศบูรพา เนื่องจากเชื่อกันว่าแสงตะวันที่สาดส่องลงมาจะก่อให้เกิดพลังแก่รูปเคารพภายใน ตัวปราสาทก่อขึ้นจากหินทราย มีเรือนธาตุเป็นที่ประดิษฐานรูปเคารพของพระเจ้าแผ่นดินผู้ล้นลับ ล้อมรอบด้วยปราสาทบริวารลดหลั่นกันตามฐานะ เพราะนอกจากจะใช้เป็นที่ประทับหลังเสด็จสู่สวรรคาลัย ยังมีความเชื่อว่าพระองค์นั้นจะผ่นแปรเป็นดั่งเทพเจ้าสถิตมั่นในพิมานปราสาท สามารถบันดาลคุณและโทษแก่ผู้เคารพบูชาได้

เสียงสาธยายมนตร์และตีระโคมกลองรอตเร้นผ่านช่องกำแพง ข้าทาสเรียงแถวไปยังทิศทางแห่งต้นเสียงพร้อมเครื่องกลุ่ณที่จัดเตรียมเพื่อบำบวง

“เห็นทีคงจักปิดได้อีกมิหนาน”

ร่างกำยำลดฝีเท้าลงครึ่งบาท เว้นระยะเมื่อต้องยกราตรตามหลังผู้มีอาวุโส

“จึงควรอัญเชิญเสด็จพระนางคืนสู่สถาน”

‘มหามนตรีไพบูลย์’ หยุดฝีเท้า สัมผัสแซมขาบ่งบอกถึงความโรยรา มองคนอ่อนวัยกว่าด้วยนัยน์ตาที่ผ่านร้อนหนาวมายาวนาน

“เป็นเช่นนั้น”

“ลูกจ้กเร่งออกเดินทางในราตรีนี้”

ผู้ที่เพิ่งเหยียบย่างสู่มาตุภูมิใหม่ศีรษะลงอีกครั้ง หลังรับบัญชาแห่งองค์นาคาธิปไตยร่วมทัพทำสงครามนอกพิภพบาดาลจึงจำต้องจรไกล

พิภพบาดาลแบ่งเขตการปกครองได้หลายส่วน มีนาคาธิปไตยที่ดูแลอาณาจักรของตน ทว่ายกย่องให้ ‘องค์พญานันตนาคราช’^๑ เป็นดังราชาแห่งพญานาคทั้งปวง พระองค์ทรงมีทหารใต้ปกครองหลายนาย กระจ่ายตัวกันไปตามพื้นที่ที่อยู่อาศัย อาคิรเป็นหนึ่งในนายทหารผู้ซึ่งได้รับความไว้วางพระราชหฤทัย จึงได้รับแต่งตั้งให้เป็นแม่ทัพประจำวังบาดาล อารักขาน่านน้ำในเขตอุษาคเนย์พร้อมหน้าที่เฝ้ารักษาเพชรนาคราช รัตนชาติสำคัญประจำเขตแดนของตน แต่ถ้าหากไม่มีกิจให้ถูกเรียกใช้ตัว แม่ทัพหนุ่มจะอาศัยอยู่ใน ‘นครหิรัญปุระ’ บาดาลใต้แผ่นดินกัมพูชอันเป็นถิ่นกำเนิด

“ศึกนอกระงับสิ้นไป แต่ศึกในกลับหวนอุบัติ”

ชายชราเปรยเสียงนิบก่อนถูกเสียงสังข์ว้ายกลบหับ มนตร์บทแล้วบทเล่าขับขานต่อเนื่องมิเว้นวรรคเจ็ดราตรีติดต่อกัน น้ำเสียงทุ้มต่ำไล่ระดับเสนาะกังวาน ทรงพล้ง พร่ำสวดวิงวอนให้ผู้ล่วงลับช่วยอวยชัย

ก้าวข้ามผ่านธรณีประตูเข้าสู่บริเวณมณฑป เพราะเรือนธาตุสูงจนไว้ให้ผู้ประกอบพิธีกรรม บริวารต้องยั้งคอยรอบนอก

อันตรालะหรือมุขกระสันคือถนนทางเดินเชื่อมระหว่างเรือนธาตุกับมณฑป จากจุดที่ยืนจึงพอมองเห็นรูปเคารพพรำไร

เทวนาคาในเครื่องทรงขัดติยะประดิษฐานเหนือแท่นสูง มีนาคราชเจ็ดเศียรแผ่พังพานซ้อนอยู่เบื้องหลัง รูปเคารพนั้นสร้างขึ้นจากล่ำรดทั้งองค์

^๑ ราชแห่งพญานาคทั้งปวง ตามตำนานเล่าว่าทรงเป็นนาครตนแรกที่ถือกำเนิดขึ้นจากไข่จำนวน ๑,๐๐๐ ฟอง ที่พระนางกัทรุเคยขอพรไว้จากฤๅษีภัยปะเทพบิดร มีรัตมีงามเรื่องรอง ลำตัวยาวไม่มีที่สิ้นสุด มีเศียรมากถึง ๑,๐๐๐ เศียร แต่ละเศียรพันไฟประลัยกัลป์ แทนการพันพิษเขมกาคตนอื่น ประทับอยู่ ณ กษิรสมุทฺร (เกษียรสมุทร) ในฐานะเทพบัลลังก์ของพระนารายณ์ (‘นารายณ์บรรทมสินธุ์’ หรือ ‘วิษณุอนันตคายิน’)

ปั้นแต่งให้งามวิจิตรด้วยฝีมือของช่างศิลป์ในแผ่นดินซึ่งถูกเกณฑ์มารวมตัวกันนับแต่ยังทรงครองพระชนม์ชีพ

ใต้ฐานเทวรูปคือแผ่นหินศิลา ยามต้องแสงขาลาจึงออกพระนามได้เป็น ‘หิรัญนาคราช’ ปฐมกษัตริย์ผู้สร้างนครหิรัญปุระ

ความยิ่งใหญ่ของพระองค์จะต้องจารึกแน่นแฟ้นบนผืนแผ่นดินตราบนานกาลนาน จึงมีดำริให้สรรค์สร้างรูปเคารพแทนองค์ไว้

กลั่นกำยานลอยคลุ้งหอมอวลกอบปรด้วยควันสายยาวพวยพุ่งกลางห้วงอากาศ กระบวนแถวเปลี่ยนใหม่เป็นหน้ากระดาน บริวารวางเครื่องสักการะบนแท่น

แม่ทัพหนุ่มย่อกาย ในขณะที่ฝ่ายมหามนตรียืนตรง ความซราภาพส่งให้การเคลื่อนกายมิไคร่กระฉับกระเฉงเฉกเช่นคนอ่อนวัยกว่า

ผู้ร่วมวงศาท่านที่ล่วงรู้ถึงใจ

ไยต้องนอบนบต่อ ‘ทรราช’

เหนือแดนบาดาลคือหวิพนมอันรุ่งเรือง คราหนึ่งเคยเป็นดังเครื่องญาติที่เกื้อกูลกัน ก่อนจะมีอันต้องแตกหักด้วยองค์กษัตริย์นั้นหาได้รักษาสัจจาของตนไม่

หากไศลราชแห่งกัมพูชาคือตัวแทนของขุนเขาอันตระหง่าน นาคราชเปรียบสัญลักษณ์ของความอุดมสมบูรณ์ที่อยู่เคียงคู่พระบารมี เพราะแรกเริ่มเดิมทีผืนแผ่นดินนี้แห้งแล้งจนมิอาจเป็นที่อยู่อาศัย องค์เทพสามตาจึงสร้างนางนาคเก้าเศียรขึ้นและมอบหมายหน้าที่อันสำคัญให้ ก่อเกิดเป็นความเชื่อที่ว่าบรรพตภูบาลหรือองค์ไศลราชจะต้องขึ้นสมรสกับนางนาคีในทุกราตรีกาลเพื่อขยายเผ่าพันธุ์เป็นวงศ์วานสืบเนื่องต่อไป

บริวารอันถือกำเนิดขึ้นมีทั้งที่เป็นมนุษย์ นาค รวมถึงครึ่งมนุษย์ครึ่งนาคอยู่ร่วมกันโดยมิคิดเคียดฉุนท์ จึงเป็นเรี่ยวแรงสำคัญที่คอยช่วยกันทำนุบำรุงบ้านเมืองให้เจริญงอกงาม

อำนาจของไศตราชจรชยาจยทั่วสารทิศ มีทั้งมหามิตรและศัตรูหมายมุ่งปองร้าย แต่ด้วยเดชะบารมีของพระองค์ ทำยที่สุดผู้กราบจึงแพภัยตนเองเสียสิ้น อาณาจักรน้อยใหญ่ต่างยินยอมสยบศิโรราบใต้อาณัติโดยดุษณี ช้ายังเวียนถวายเป็นเครื่องบรรณาการเพื่อผู้กลับพันธไมตรีให้แนบแน่น

หทัยของบุรุษมิอาจถูกสั่นคลอนด้วยแก้วนิลจินดาฤอาภรณ์พรรณอันสวยงาม

แต่กลับพ่าย...ต่อรสเสน่ห์และความพิลาสล้ำของสตรี

เมื่อชายที่เคยลั่นวาจาว่าจะมีใจเพียงดวงเดียวผิดสัจจะ ช้ายังปล่อยไว้บรรดานางมนุษย์ดูเหมือนเหยียดหยามเผ่าพันธุ์นาคราช พระนางนาคเทวีจึงล่มนคราลงสู่บาดาล พร้อมด้วยบริวารที่สมัครใจติดตามไปรับใช้ นาคทั้งหลายจึงมีจิตติดต่อกับมนุษย์อีกนับแต่บัดนั้น

“เคารพท่านแม่ทัพ!”

แม่ทัพหนุ่มชักสายบังเหียนบังคับให้ม้าศึกออกยกยatra ราตรีนี้นะไขกระจางเต็มผืนฟ้า รัตมีนวลตาจึงสว่างเทียมดวงสุริยัน

เมื่อล่องพ้นประตูวังจึงเป็นหมู่บ้านและตลาดเรียงรายตลอดสองข้างฝั่ง เพราะดึกสงัดหน้าตาทุกบานบนนิवासสถานจึงหับสนิท มีเพียงแสงประทีปรำไรเคลื่อนไหวตามมุมเสาและกองทหารออกลาดตระเวนเฝ้านทุกวัน

อาชาหยุดเหยาะย่าง ผู้กุมธงแห่งหิรัญปุระรับการคำนับจากกลุ่มเสนา

เพราะบริวารส่วนใหญ่ที่ติดตามพระนางนาคเทวีลงมาเป็นเครื่องนาคเครื่องมนุษย์ การสืบเผ่าพันธุ์ในภายหลังจึงเป็นเช่นมนุษย์หญิงชายทั่วไป เมื่อมีใจปฏิพัทธ์รักใคร่ก็ออกเรือนและสืบวงศ์สมสู่ตามธรรมชาติ นาคที่คลอດจากกรรมมารดาเลยสามารถเลือกจำแลงรูปกายได้ จึงมักปรากฏเป็นมนุษย์

ในยามเดินดิน และเป็นใหญ่ใหญ่ยามเวียนว่ายลงสู่กระแสน้ำ

วงศ์ของนาคราชที่เห็นเด่นชัดแบ่งได้เป็นสี่ตระกูลใหญ่ แรกสุดคือ 'วิรูปักษ์' ผู้สืบเชื้อสายจากองค์ท้าววิรูปักษ์จึงเป็นนาคราชชั้นปกครองโดยศักดิ์ มีอิทธิพลอำนาจยิ่งใหญ่เหนือตระกูลใด มักจำแลงกายเป็นงูใหญ่สีทองอร่ามสวยงาม วงศ์ที่สองคือ 'เอราปตะ' พญานาคสี่เขี้ยวสว่างสุกใส พบได้ทั่วไปจึงมีความใกล้ชิดกับมนุษย์มากกว่าวงศ์อื่น วงศ์ที่สามคือ 'นัพยาปุตตะ' นาคราชสีรุ้ง เกล็ดลายเลื่อมขาวพิสุทธิ์ มักอยู่เฝ้าอารักษ์พระพุทธรูปและองค์สมณโคดม ส่วนวงศ์สุดท้ายคือ 'กัณหาโคตมะ' นาคราชสีดำลึกลับซึ่งนับเป็นวงศ์ต่ำสุด โดยมากไม่มีฤทธิ์และไม่มีศักดิ์ แต่นาคดำบางตนก็สามารถบำเพ็ญเพียรจนบารมีแกร่งกล้าและกลายเป็นพญานาคชั้นปกครองได้

อาชาตัวเดิมหยุดเล็มหญ้าริมผาสูงละลิบ ร่วงกำยานั่งเยื้องไปบนโขดหิน เบื้องล่างคือท้องนทีสีหะมีนไกลสุดหูลตา ต้องใช้เวลาอีกราวครึ่งค่อนคืนกว่าจะถึงจุดหมาย

สายลมแห่งราตรีกาลหอบแล้วหอบเล่าพัดตีใบหน้า มือแกร่งแตะไล่ นาคบาตสีดำสนิทบนข้อแขน

'นาเคศวร'

อักษรนูนต่ำสลักเป็นถ้อยคำแทนวงศ์วานอันเลื่อมสุญ

นาคดำรักสันโดษ ชอบเก็บตัว จึงมีความลึกลับและพบได้ยาก ส่งให้เป็นทีโจษกันไปต่างๆ นานาว่าเป็นพวกมีนิสัยดุร้าย กระจายสงครามจึงต้องกำจัดให้สิ้นซากไป

ปฐมเหตุแห่งสงครามภายในลันอุบัติ

หิรัญปุระที่งามไสว แท้จริงสรรค์สร้างมาด้วยคราบเลือดและหยดน้ำตา!

๑

กอยอรุณ

‘ลูกนางแพศยา!’

‘มารดาเจ้าคบชู้ผู้ชาย!’

เสียงวิพากษ์เผ็ดร้อนดังขรมแผ่ซ่านไปทั่วโสตประสาท ถ้อยคำ
บริภาษฝังแน่นในชอกจิตวิญญาณราวกับหลอมรวมเป็นส่วนหนึ่งของ
อินทรีย์ ร่างขาวนวลห่อกายใต้ผ้าแพรผืนโปร่ง งอเข้าคุดคู้ก่อร่างตนเอง
ไว้นั่น น้ำตาเม็ดใสร่วงรินตลอดเปลือกตาปิดสนิท กระสับกระส่ายจนเหงื่อ
กาฬไหลโซมทั่วตัว

‘เจ้ามันก็แค่ลูกชู้!’

นางเห็นเด็กหญิงคนหนึ่งติดอยู่กลางวงล้อมของเงาดำ เสียงก่นด่าของ
ชายหญิงปะปนกันจนจำแนกไม่ได้ มีोन้อยยกขึ้นปิดหูทั้งสองข้าง ใบหน้า
นอนงอคล้ายระริว ถอยหนีก้าวแล้วก้าวเล่า กลุ่มคนเหล่านั้นก็ยังมียอม
ลดละ

‘ได้ยนิญาไม่ นางลูกชู้!’

เด็กหญิงสะอื้นให้ เรือนกายสั่นเทาไหลร่วงไปกองบนพื้นดั่งยอม

จำนน ปล่อยให้เงาโสมมกลืนกินตัวตนเชื่องช้า

ไม่...

‘ไปให้พ้น!’

หญิงสาวคำรามกร้าว เร่งแทรกตัวเข้าไปในวงล้อมนั้น ทุกครั้งที่ป้ายมือออกไปจะบังเกิดลำแสงสุกสว่างปิดไล่เงาดำจนกระจัดกระจาย พวกมันกรี๊ดร้องแล้วล่าถอย ก่อนจับกลุ่มกันเป็นก้อนอีกครั้งอย่างมียอมเลิกรา

ร่างออรชรเอาตนเองเป็นกำบังโอบกอดร่างสั้นๆ ไว้ด้วยสองแขน ดวงตาที่นางसानสบแห่งผาก ไม่มีแม้แต่ความหวังหรือปรารถนาจะยืนหยัดต่อสู้เพื่อปกป้องศักดิ์ศรี

‘ลุกขึ้นเถิด ลุกขึ้นมา’

นางเพียรจุดให้เด็กหญิงหัดยืน แต่กลับกลายเป็นถูกผลักจนล้มลงตามกัน เงาดำโถมทับเข้ามาอีกครั้ง ฝ่ามือหยาบโหนไสส่งให้นางดำดิ่งสู่ห้วงอนธการ

‘ตายไปเสีย ตายตามแม่ของเจ้าไปเสีย นางลูกชู้!’

“ปู่ชานูล”

เฮือก!

“เรื่องใดกำลังรบกวนจิตใจเจ้า”

หญิงสาวหยุดการจัดวางสำหรับในรุ่งเช้า ศาลาเรือนไม้ตั้งอยู่ท่ามกลางพฤษภาเขียวขจี ขนาบเคียงด้วยสระน้ำเล็กๆ จิ่งแว่วเสียงผึ่งปลาดีน้ำเป็นวงคลอไปกับเสียงร้องของสรรพสัตว์ในป่าใหญ่

“เพียงระลึกถึงท่านแม่เจ้าค่ะ”

หยันตาคุ้งามหมองเศร้ายามกล่าวถึงมารดาผู้ล่วงลับ ความรู้สึกเมื่อตอนก่อนรุ่งสางยังแจ่มชัด ประดุจมีน้ำเสียงนุ่มเย็นและแสงนวลละไมช่วยจุดกระชากรื้อนกายของนางให้ลอยสูง นำทางนางมาสู่กาลเวลาอันเป็นปัจจุบัน

‘ฤๅษีคัมภี’ เผยยิ้มบางๆ
 หลังมารดาของปุษานุลลี้นลม ท่านจึงเป็นทั้งอาจารย์และผู้ซุบเลี้ยง
 นางต่อ

“ตยาตีคือผู้สละ...ประเสริฐแท้คือสละผลแห่งกรรม”
 “ข้ามิใช่นักพรต...ท่านอาจารย์”
 เสียงหวานตอบกลับทันควัน ครั้นระลึกได้จึงนอบนบ
 เบื้องหน้าคือผู้ทรงปัญญา นางพึงสดับ
 “รักทำให้เกิดกาม กามทำให้เกิดโกรธ โกรธนำไปสู่โมหะ จากโมหะ
 กลายเป็นลืมนสติ การลืมนสติทำให้เสื่อมเสียพหุติ ดังนั้นแล...จักนำมาซึ่งความ
 วินาศ”

หญิงสาวประนมมือจดหว่างขนง โนม้กายลงวันทา
 หากนางจักต้องวินาศ...ก็ขอให้ ‘พวกมัน’ จงวินาศย่อยยับไปพร้อม
 กันเทอญ!

“เพียงออกหาผลไม้ ไยต้องพกพาอาวุธด้วยเล่าเพคะ”
 เสียงใสจู่จะซึ้งไต่ถาม ลับฝีเท้าก้าวตามร่างอรชรในอาภรณ์สีขาว
 พิสุทธ์ที่ดำเนินนำ

‘อินทุ’ เอียงคอมอง ในทัศนะของนางนั้นสตรีควรคล้อยมาลัยบุพพา
 หาใช้รณรศาสตราไม้ แต่คนถูกถามกลับยกยิ้มมุมปากโดยมิตอบรับ มือ
 เรียวกระชับคันธนูเจ้าปัญญาขึ้นแนบป่า

อาศรมของฤๅษีคัมภีตั้งอยู่กลางไพร มีสิ่งสาราสัตว์น้อยใหญ่เป็น
 พันธมิตร เว้นพวก ‘วาล’ ที่นานๆ ครั้งจะกล้ากรายเข้ามาเพื่อรุกรานถิ่น
 อาศัย จึงจำต้องพกอาวุธติดกายไว้ป้องกันตน เพราะแม้มีปราชญะจะพรากร
 ชีวิต แต่เมตตาดิจิตมิอาจใช้ได้กับผู้ที่หมายมุ่งเบียดเบียน

ปุษานุลมีพระฤๅษีคอยประสิทธิ์ปัญญา ทว่ามีอดีตแม่ทัพผู้แกร่งกล้า
 เป็นผู้สอนเชิงชาญด้านคัสตราวุธ

เสียงสบสาดดังขึ้นพร้อมรอยไหว่สละบัตของพุ่มไม้ อินทูลีบเท้าชิด
ใกล้ เกะท่อนแขนเรียวเสลาเป็นหลักยึด

“เสด็จกลับเถิดเพคะ ไหว้วันหน้าเราค่อยออกมาใหม่”

นางบริวารร้องชายภูเขา ยักแย้ยกยันมียอมดำเนินต่อ

“พระนาง”

บุษามูลทรงคักติของกษัตริย์ตามสายโลหิต นางคือรัชทายาทเพียง
หนึ่งเดียวแห่งบัลลังก์หิรัญบุระ แต่ชะตากลับนำให้ต้องพลัดพรากจากถิ่น
อาศัย ร่วงอรรชรหม่อมภูษาสีเสดวอย่างเรียบง่าย ประดับดวงดอกไม้แทน
ศิราภรณ์ มวยผมดำขลับเริ่มหลุดลุ่ยเมื่อชยัยกาย เหงื่อเม็ดน้อยไหลซึม
เกี่ยวปอยช่อหนึ่งติดตามหลังคอ

ร่วมสิบปีที่ต้องยึดป่าเป็นลำเนา

“เจ้ายังตรงนี้ ข้าจักลวงหนำนำไปก่อน หากแลแล้วมีสู้ดี จงเร่งย้อน
คืนอาศรม”

เสียงหวานแต่ทรงอำนาจรวบรัดสั่งความ สองเท้าเยื้องย่าง ทั้งนาง
บริวารไถ่เบื้องหลัง

“หยุด!”

ผู้รูกล้ำพื้นที่เผยกายให้ได้ยล เป็นบุรุษร่างสูงใหญ่คอดผ้าสีมืดทะมึน
คลุมครึ่งใบหน้า

บุษามูลชยัยเข้าใกล้ จ้องเล็งหัวศรชิดแผ่นหลังใต้อาภรณ์สีดาสนิท
เพ่งพินิจกิริยาอาการโดยมียอมละวางคันธนู

การแต่งกายของเขาดูมีคันทา ทว่ากลิ่นที่ลอยลมกลับคุ้นเคย

ไม้กฤษณา...

ฟ้า!

เพราะเปลือยไพล ร่วงอรรชรจึงเป็นฝ่ายถูกจับพลิกกลับหลัง บุรุษ
นิรนามร้องอาวุธคู่กายโยนลับไปในพงไม้อีกฝั่ง

“เจ้า!” ปุษานุลเค้นเสียงกิ่งคำราม ดันรืนให้พ้นอาณัติ แต่ฝ่ามือเขาเหมือนตรวนเส้นหนา ตรึงข้อมือสองข้างของนางไว้ด้วยมือเพียงข้างเดียว ก่อนจะรวมนันชิตบั้นเอวแล้วดันให้นางหันหน้าเข้ามา

“มีผู้ใดสอนฤๅ ษณะ...หาใช้อาวุธที่มีไว้ใช้ประชิดตัวไม่”

เสียงทุ้มลึกกระซิบอยู่ไม่ห่าง พ่นลมกรุ่นร้อนเป่ารดท้ายทอยจนขนอ่อนตั้งชัน

ชายหนุ่มมิได้ลงแรงให้นางรวดร้าว เพียงมิใคร่สบายตัวเพราะความขรุขระของเปลือกไม้ที่บิดเบี้ยวหน้าซีกหนึ่งและร่างกายที่ถูกจับตรึงจนหมดสิ้นหนทางหนี ท่าที่แข็งกร้าวจึงแปรเป็นอ่อนหวาน นางต๋อรองกิ่งออกดออ่อนอย่างมีจริต กิริยาเปลี่ยนเป็นคนละคนกับเมื่อครู่

“ต้องการอันใด เจริญเถิดพี่ชาย ยามนี้สตรีเยี่ยงข้าสิ้นไร้ซึ่งอาวุธ คงมีอาจสู้บุรุษเยี่ยงท่านได้”

สัมผัสสรีระคลายออก ข้อมือทั้งสองที่ถูกรวบไว้เบื้องหลังเป็นอิสระตาม

ปุษานุลเคลื่อนกายรวดเร็วฉับไว เส้นเกศพลิวไหวทอดตัวถึงกลางหลังยามนางปลดปิ่นปักผมแล้วจ่อด้านแหลมคมพาดขวางกลางลำคอหน้าดวงตาของนางเยือกเย็น แม้เสียงที่กล่าวคำจะเนิบนาบน่าฟัง

สตรีอาจเป็นรองด้วยพละกำลัง ทว่าปัญญาชั้น...มิได้อดกว่า

“มีผู้ใดสอนฤๅ หากหลงคล้อยตามคำของสตรีอาจนำชีวิตไปสู่ภพ”

ปากอึมเข้มเย้า จับร่างกำยำพลิกในท่วงท่าเดียวกันกับที่อีกฝ่ายกระทำต่อนางเมื่อครู่

“ผู้ใดส่งเจ้ามา!” ถามพลางคลำมือที่ว้างบุรุษนิรนามเพื่อจะพบสิ่งที่จะช่วยไขความกระจ่าง กระทั่งเฉียดผ่านเครื่องประดับที่คล้องรอบข้อมือจึงหยุดพิจารณา คิ้วโก่งสวยมวดมุ่น เกือบปลายนิ้วบวกล้นเกาะสลักเป็นลายนาคราขเกี่ยวหัวหาดั่งบ่วงนาคราศ ก่อนเงยหน้าสบสายตาที่กำลังชำเลื่องมองมาตุจกัน

“ท่านอาศิร...”

“เร่จรูตเดินทางมาจะนี้ เห็นจักมีเรื่องสำคัญ”

ร่างที่หนึ่งทำสมาธิอยู่ในศาลาเปรยขึ้นก่อน ผู้มาถึงจึงย่อกายลงนั่ง วางอาวุธเคียงลำตัวแล้วกระพุ่มไหว้

“หิริญประสงค์การความช่วยเหลือจากพระนาง”

อาศิรให้ความถึงเหตุ มองพระฤๅษีในอาภรณ์เรียบง่าย รอยขาดวิน ถูกต่อเติมให้สมบูรณ์ด้วยเปลือกไม้แห้งแซมประดับ ทว่ากลับมีรัศมีงาม ผ่องแผ้วบนใบหน้า

ความน่าศรัทธาของบุคคลมิใช่อยู่อำนาจเครื่องทรง เพราะเพชรพรณที่งามสมยังมิงามเท่าห่มธรรมประจำใจ ความงามจากภายในจึงงาม พิสุทธิ์โดยมิจำต้องสรรหาสิ่งใดมาปรุงแต่ง นางผู้อยู่ใต้ปกครองเองก็เช่นกัน ลักษณะแห่งขัตติยนารีเป็นที่ประจักษ์ มิว่าจะมุ่งห่มเครื่องแต่งกายอย่างไรก็มีอาจบตบั้งคักติพระนางนาคเทวี...ว่าที่ราชินีแห่งหิริญปุระได้

“คงจักถึงเพลจริง ๆ เสียแล้ว...”

ดวงตาก็มักปิดอยู่เสมอคลี่ขึ้นเมื่อยมอง ริมฝีปากได้คราขาวยกโค้ง บางๆ ก่อนขานไข

“ไปเถิดปุชานุล...ปภาวดีคงปรารถนาให้เจ้าทำเช่นนั้นดูกัน”

เพราะต้องเร่จรูตเดินทาง ปุชานุลจึงจำต้องควบขี่อาชาไปพร้อมแม่ทัพหนุ่ม ส่วนอินทจะติดตามไปด้วยขบวนสัมภาระในอีกสองราตรีให้หลัง

ม้าศึกย่างเหยาะเป็นจังหวะ ดวงตะวันลลับเร็ววีเพราะวันนี้ตรงกับวันเหมายัน ความมืดมิดย้อมเกาะกินพื้นฟ้าเนิ่นนาน

“ไยมิโปรดราตรีกาล”

คนมีใครเจรจาเป็นฝ่ายเปิดปากถามไถ่ สังเกตได้ว่าหญิงสาวเอาแต่ก้มหน้ามิมองทาง

“ราตรี...นำความพลัดพราก...”

เพชฌาตนาคลี่ขึ้น จากมุมที่นางนั่งเห็นปลายคางคมสันรับจุมูกโด่ง
ได้รูป

ในองคาพยพทั้งห้าบนใบหน้า จมูกแทนถึงพลังอำนาจและความเชื่อ
มั่น เปรียบดังบรรพตสูงใหญ่ หนักแน่น...มิแปรผัน

“ชีวิตข้า...เป็นเช่นนี้เสมอ”

หญิงสาวเผลอทอดกายพิงแผ่นอกกำยำ อาคิรนั่งซ้อนอยู่เบื้องหลัง
ด้วยท่วงท่าที่ต้องบังคับอาชาเลยคล้ายจะเป็นการโอบประคองนางไว้อย่าง
หลวมๆ

นางยังจำไอร่อนจากเรือนกายนี้นี้ได้...

‘ข้าจักไปด้วยท่านแม่’

มือน้อยเอื้อมคว้าชายภูษา กุมปลายผ้าที่ห้อยลงมาราชายานสนธิ
แนบแก้ม

น้ำตาเม็ดใสปะปนไปกับหยาดฝนที่เริ่มโปรยปรายแทนคำสั่งลา หาก
มิซารอยโศกาในหน้าก็แปรเป็นความปริดาเมื่อร่างกายลอยสูงขึ้นเทียม
พาหนะ พลันถลันออกจากอ้อมกอดที่ยกตัวขึ้นเสมอคานหาม แต่เจ้าของ
ฝ่ามือมียอมปล่อยร่างให้เป็นอิสระ

ตรุณีน้อยออกแรงสลัดกาย ทว่าฝ่ามือที่เริ่มขยายใหญ่ของชายผู้ล่วง
สู่วัยจกรรจ์กลับยิ่งรั้งแน่น

‘อาคิร! ตามพระทัยพระธิดา’

นัยน์ตาดำลึกลับเคลื่อนจากดวงหน้าชะมุกชะมอมมองย้อนไปยังต้นเสียง
มิเปิดปาก แต่สนองรับด้วยการดันร่างพอมบางไปสู่มือของชนนี้

สีวิกา^๒ เคลื่อนห่างพระราชวัง เสียงร่ำไห้ของนางบริวารครวญ

^๒ วอ, เส่เสียง, คานหาม

กระซิก

เด็กหญิงชะงักหน้าผ่านมานางใส สายฝนชะล้างภาพเบื้องหลังให้
ลบเลือนไป ทว่านัยน์ตาที่ไร้ประกายกลับสลักแน่นในห้วงทรงจำ
ร่างสูงเพรียวในอาภรณ์ดุจนักราชสมัยวันนั้น
ปัจจุบัน...คือแม่ทัพผู้อยู่เคียงองค์ราชา

อุษาแต้มแสงสลัวเมื่ออาชาตัวใหญ่ย่างเท้าเข้าเขตพระนคร

ชาวเมืองหิรัญปุระมักสร้างบ้านเรือนอย่างเรียบง่ายโดยใช้ไม้ไผ่เป็นส่วนประกอบหลัก ยึดส่วนต่างๆ ด้วยหวายหรือเถาวัลย์ ตัวเรือนยกพื้นต่ำ
มุงหลังคาด้วยหญ้าแฝก หากมีฐานะหน่อยจึงค่อยขยายเป็นเรือนไม้สองชั้น
ปลูกบนพื้นที่กว้างขวาง ต่อหมู่เรือนชานสำหรับเรือญาติ เพื่อแผ่ไปจนถึง
บริวารแล้วล้อมรั้วเป็นส่วนลัด

กิจการร้านค้าและหมู่บ้านเกาะกลุ่มรวมกัน แทรกด้วยคูคลองไว้
ประกอบกิจกรรม แม้ขึ้นชื่อว่าเป็นเมืองบาดาลจึงต้องเกี่ยวพันด้วยสายน้ำ
ทว่ามหาสมุทรอันเป็นแหล่งน้ำใหญ่มิได้อยู่ใกล้ตัวเมือง

มาตีกลดผีเท้า หญิงสาวจึงพอมีเวลาพักผ่อนบรยากาศในรุ่งเช้าของ
ชาวพระนครได้ ดวงตาคู้งามไล่มองผู้คนที่เดินสวนทาง พอคำวาณิชเริ่มจัด
แต่งหน้าร้าน กลุ่มสตรีออกจบบ่ายข้าวปลาไว้หุงหาเป็นอาหาร

สตรีส่วนใหญ่นิยมนุ่งห่มผ้าทอสีสันสดใส ตกแต่งกายด้วยดอกไม้
หลากชนิดให้กลิ่นและสีที่แตกต่าง ผ้านุ่งของพวกนางพลิวตามการก้าวเดิน
มองผิวเผินจากบนหลังม้าจึงคล้ายอยู่ท่ามกลางบุษบาราม ส่วนบุรุษนั้นมัก
เปลือยแผ่นอก นุ่งเพียงสมพตสันเหนือเข่าอย่างเรียบง่ายแล้วประพรมน้ำมัน
กฤษณาเป็นเครื่องประชัน

กลิ่นไม้หอมระรวยฉม ทว่าดมแล้วมีใครหอมเท่าที่อยู่แนบชิดกาย
ตน หญิงสาวสูดกลิ่นนั้นแนบทรงก่อนขมวดคิ้ว ลอบแลใบหน้าคร้ามคม
ของคนเบื้องหลัง

ดวงตามดมองตรงไปยังเส้นทางเบื้องหน้า สุดปลายถนนคือป้อมปราการสูงตระหง่าน ทหารเวรยามทำหน้าที่ของตนอย่างแข็งขัน ธงชาติติดะปลิวสะบัดล่ำแดงถึงการประทับอยู่ขององค์ราชัน ธวัชทองปักตราพญานาคเจ็ดเศียร แต่ละเศียรมีดวงแก้วบนยอดคอปกรับรัศมีทรงกลมแทนสัญลักษณ์ของดวงสุริยันแปลงแสงเป็นประภามณฑลอยู่เบื้องหลังเศียรทั้งเจ็ดอีกชั้นหนึ่ง

ครั้นเห็นเงาร่างของแม่ทัพหนุ่ม กลุ่มคนเหล่านั้นพลันหยุดกายตรง นายประตู่สะบัดธงเป็นสัญญาณ แม่เหล็กใจด้วยใครอีกคนที่นั่งซ้อนบนอาชาทว่ามิกำลังไต่ถามหรือเข้าตรวจค้น

ม้าศึกล่งสู่เขตพระราชฐาน ข้ามสะพานที่ทอดตัวขวางกลางคูน้ำไปสู่ซุ้มประตูสูงเทียมฟ้า ราวสะพานสองด้านเป็นประติมากรรมลอยตัวรูปเทวดาและยักษ์อายุตพญานาคราชตามตำนานการกวนเกษียรสมุทรแทน กุศโลบายว่าผู้สัญจรผ่านทางไปมาจะได้รับการประพรมน้ำอมฤตอยู่เสมอ

อาศิรส่งพาหนะให้ผู้ได้ปกครองก่อนผายมือให้หญิงสาวดำเนินตามจากจุดนี้ต้องละทิ้งอาชาแล้วเดินเท้าต่อ

โครงสร้างของปราสาทราชวังมิได้แยกไปจากเก่าก่อน แต่เพราะต้องผ่านร้อนหนาวตามห้วงกาลจึงอาจมีร่องรอยทรุดโทรมบ้างประปราย เสานางเรียงขนบเคียงชาลาจดบันไดทางขึ้นปราสาท ลานนั้นไขว้กันเป็นรูปกากบาทพร้อมรูปสลักพญานาคห้าเศียรบนหัวเสาสองฟากฝั่ง ลำตัวยาวขนานเป็นราวบันได

บุรุษและสตรีชักฝีเท้าเป็นจังหวะ ดำเนินขึ้นตามขั้นบันไดไปจนถึงมหาปราสาท

กุฎาคารหินทรายตั้งตระหง่านท่ามกลางสายลม กลิ่นหอมโศกของไม้ดอกซึ่งยืนต้นอยู่รอบลานกว้างนั้นพัดโชยเตะปลายนาสิกเป็นลำดับแรก แทนคำต้อนรับหญิงสาวกลับสู่นิवासสถาน

ที่แห่งนี้คือ ‘บ้าน’

แต่โย...นางกลับมีอาจลัมผัสได้ถึงความรู้สึกเช่นนั้นแม้แต่ลัคนิด
ลมหอบใหญ่พากันไถ่ไอนระเนน ปลิดดอกขาวหลุดจากข้าวโรยร่วง
ตะเนินป่า

ปูซาบุลปลดผ้าโพกคลุมศีรษะคล้องรอบลำคอ ช้อนกลีบอ่อนของ
ไม้หอมขึ้นเสมอดวงหน้า

ลัน...คือละทิ้ง

ทม...คือความโศก

ที่แห่งนี้...นางพึงละทิ้งซึ่งความโศก

ร่างอรชรก้าวตามทิศทางที่แม่ทัพหนุนนำไป ปราสาทหลังใหญ่ถูกล้อมกรอบด้วยอาคารคดหักศอก เจาะช่องหน้าต่างโดยมีเสาอุ้มมะหวดเกาะกลิ้งเป็นปล้องคล้ายลูกกรง คบเพลิงที่ปักไว้ตลอดสองข้างทางไหวสะบัด นางร่างของชายหญิงทอดตัวขนานตามเส้นทาง มุ่งหน้าไปสู่ปีกตำหนักฝั่งตะวันออก

ปราสาทบริวารกระจายกันเป็นสี่มุม แยกย่อยออกได้อีกสี่ทิศจึงรวมเป็นแปดทิศหลัก ตั้งนามตามทิศที่อาคารนั้นตั้งอยู่ แต่ละหลังคือที่พำนักของหมู่ประยูรญาติและพระชายาขององค์กษัตริย์ซึ่งได้รับการสถาปนาออกหน้า จึงมีศักดิ์และได้รับพระราชทานตำหนักเป็นของตนเอง เว้นแต่ในทางทิศตะวันตกซึ่งนับเป็นทิศอัปมงคลจึงไม่มีการใช้สอย

“กระหม่อมมิได้จัดเตรียมต้อนรับให้สมพระเกียรติ ขอพระนางโปรดจงประทานอภัย”

“เป็นเช่นนี้ล้วนเหมาะสมแล้วท่านมหาราชตรี ยามนี้มีสิ่งใดสำคัญเท่าองค์ราชัน” ปูซาบุลกล่าวถึงผู้ถูกปองร้าย แม้มีอาจละวางข้อขัดเคืองใจแต่นางมีหน้าที่อันพึงกระทำ

ร่างอรชรสุดลมหายใจเมื่อบานประตูลักลอบเปิดอ้า ลอบกุ่มฝ่ามือที่ซุกซ่อนไว้ใต้ผ้าคลุมขณะก้าวข้ามสู่ห้องมืดสลัว

‘ท้าวสหัสพัศ’ ประทับบนพระแท่นบรรจถรณ์ สีพระพักตร์สงบนิ่ง

ประหนึ่งความเจ็บปวดมิได้ระคายกายา ทว่านางได้ฟังคำบอกเล่าจากอาศิร
ในระหว่างเดินทาง นิทราคมช่วยนำพาพระองค์ออกจากห้วงทุกข์ทรมานได้
หมอลงจิ่งถวายโอสถเพื่อให้บรรทมอย่างต่อเนื่อง

ลมหายใจพระทัยรวริน พิษร้ายแทรกซึมทั่วสรรพางค์ การรู้สติจึง
ยิ่งต่อเติมให้บอบช้ำทั้งร่างกายและจิตใจ พระองค์คงวิงวอนขอความตาย
เสียยิ่งกว่า

“คนร้ายช่างอำมหิตนัก” เสียงหวานปรายพลางทอดกายลงประทับบน
ที่ว่างอีกฝั่ง มองวงพระพักตร์ซบซิดของพระราชบิดา

ร่องรอยหยักเยน พระเกศาแซมขาว เริ่มมีเค้าความชราภาพปรากฏ
แต่ที่เรงให้พระองค์ทรุดโทรมเร็วไวคงมีพื้นเพราะพลาดพลั้งเสวยยาพิษ
จากผู้คิดปองร้าย

บุษานูลได้ปลายนิ้วไปตามรอยโค้งนูนก่อนกุมพระหัตถ์เย็นเฉียบที่ไร้
ซึ่งเรียวแรงตอบสนอง

“จนกว่าจักตามตัวพบ เราจำต้องปกปิดเหตุผลบทำร้าย แล
แพร่พรายให้พสกนิกรทราบเพียงว่าองค์ราชันประจวบจึงมีอาจออกว่า
ราชการ” ไปชนถวายเป็นงาน ตามมาด้วยเสียงห่มต่ำจากฝ่ายแม่ทัพ

“ยามนี้มีอาจวางใจผู้ใด กระหม่อมแลบิดาจึงเสนอให้พระนางจำกัด
คนเข้าเฝ้า”

อาศิรปรายตาไปยังบานประตู แว่วเสียงเกรียวกราดดังลอดมาจาก
เมืองหลังประตูบานนั้น

หญิงสาวยิ้มในหน้า ประสานนัยน์ตาดำลึกดุจหยิ่งใจ
มิซำริมฝีปากอึดตึงจึงเคลื่อนไหว

๒

นิवासสถาน

“มีสิทธิ์อันใดจึงสั่งห้ามมิให้ข้าแลท่านแม่เข้าเฝ้า!”

บุรุษเจ้าของเสียงเกรี้ยวกราดสดโทสะโดยมิรอช้าเมื่อมหามนตรี
ปรากฏกายพร้อมแม่ทัพ ใบหน้าสะอ้างแดงก่ำ เร่งรุดดำเนินจนชายภูษา
สะบัดตาม

“คงรอคอยจึ่งหวนนี้อยู่กระนั้นซี่ แต่คิดถือว่ากเพ็วรากเช่นพวกเจ้าจัก
กุมอำนาจแห่งหิรัญปุระไว้ได้!”

เสียงปากแดงจัดยังพ่นคำพรูสวาท รูปโฉมโฉมพรรณของบุรุษหนุ่ม
นั้นแสนงาม ทว่าแต่ละถ้อยคำที่สรรหามาใช้บริภาษล้วนตรงข้ามกับใบหน้า
อันเลอลักษณ์

“หลีก! มิฉะนั้นจักได้รู้แจ้งว่าข้าทำอันใดได้บ้าง!”

โทสะส่งผลให้ผู้พูดมีทันสังเกตรางวรชरที่ยืนซ่อนอยู่ด้านหลัง กระทั่ง
อาศิรหลีกทางให้

“แลจักทำอันใดฤเพคะ”

สายตาทะลากลหลายคู่เบิกขึ้น ตะลึงลาน แม้กระทั่งร่างงามผุดผาดที่

ยืนเคียงโดยมิเปล่งเสียงจําพรรค์ก็พลันตื่นตระหนก

‘พระนางกิริณา’ มเหสีฝ่ายขวา...พระชายาอีกนางแห่งองค์ท้าวสหส-
พัศ

บุษามูลค้อมศีรษะลงน้อยๆ แทนการย่อกายถวายคํานับ ยามนี้นาง
มิได้อยู่ในคักติที่จะต้องทำความเคารพต่อผู้ใด

“เมื่อครู่เห็นท่านพี่มิโศสะ คงจักขัดเคืองพระทัย แต่คําสั่งนั้นใช่เกิด
แต่พวกเขาไม่”

ท่ายประโยคกล่าวต่อพี่ชายต่างมารดา สีหน้าของ ‘กฤตนาท’ แดงก่า
สลับเขียว กัดฟันกึ่งคำราม

“เจ้ามีสิทธิ!”

“ตามมณฑิยบาลแห่งหิริญปุระ น้องมีสิทธิเต็มทั้งในฐานะรัชทายาท
และผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์”

บุษามูลตอบรับเยือกเย็นก่อนปรายตามอง บริวารพากันโน้มคํานับ
โดยไร้ข้อกังขา ทั้งขบวนเครื่องยศที่ติดตามกิริณาและพระโอรสต่างเร่ง
หมอบกราบจนแถวตอนลึกนั้นไล่เรียงกันเป็นลูกคลื่น

“บัลลังก์มีไซ้ที่เล่นสำราญของสตรี!”

“รูปร่างทั้งหลายล้วนเจริญขึ้นตามกาลเวลา แต่ในบางครา...ปัญญา
อาจมิได้เจริญขึ้นตามกัน”

“โอหัง!”

“น้องยังมีทันเอ่ยนาม ไยท่านพี่จึงถือเป็นอาวรณ์”

ปากกระจับเผยออ้าได้เพียงครึ่ง แรงบีบรัดตรงข้อแขนรีบเสียงพูด
จนสิ้น

กิริณาชิงตา ปรามมิให้โอรสต่อคำ

กฤตนาทเป็นเช่นนั้น หุนหันพลันแล่นดูจกระแสดลื่นเขียวราวาก กรอบ
หน้าขาวกระจางมีรอยยับย่น ลำแดงออกทุกอารมณ์ที่ตนเองรู้สึก

เมื่อปล่อยให้อารมณ์เป็นบาทตัน จึงมักตกเป็นทาสของอารมณ์อยู่

รำไป

ปฐาบุลช่อนยิ้ม ซ้ำเลื่องเล่าทำที่ของพี่ชายต่างมารดาอย่างเงิบๆ
ก่อนหันมองเจ้าของเสียงกังวานหวาน

“เรารู้กันว่าซาราก็ต่อเมื่อได้พบพานผู้ที่มิได้พบกันเนิ่นนาน”

ริมฝีปากแดงจัดดุจเลือดนกหยดไค้ตรงมุ่ม มองผิวเผินคล้ายการ
สละระยืม แต่ปฐาบุลมิคิดอนาถ นางจึงเลือกมอรรอยยิ้มบางๆ แทนการ
ปราศรัย

“เดินทางมาไกลคงจักเหน็ดเหนื่อยนัก ขอจงพักทรงสนานให้สราญ
กายาเถิด แลพบกันยังมหาสมาคม”

ก่อนออกกว่าราชการปฐาบุลต้องโสรจสร่งและเปลี่ยนเครื่องทรงใหม่
อาศิรวาทมือไปยังบรืวารที่ตั้งขบวนคอย นางครึ่งนาคครึ่งมนุษย์งาม
สะคราญ เปลือยอกสล้างวอบแวม เพราะผ้าผืนบางที่คล้องรอบลำคอทั้ง
ชายห้อยลงเบื้องหลังมีอาจบดบังความอวบอ้อม

เมื่ออยู่ป่า แต่ใช้ว่าจะมิเรียนรู้เรื่องราวโลก มองเพียงปราดเดียวก็ล่วง
รู้...

นางโคมตรูกำลังขม้ายชายตาให้แม่ทัพหนุ่มอย่างมีจริต
แต่ฝ่ายผู้ถูกย่วยวนนี้ไซ้ โยแน่หนึ่งเฉกหลักศิลา
หญิงสาวเฒ่าริมฝีปากเมื่อดวงดาดำลึกเขม็งมองมาที่ตน พลันบั่นหน้า
ให้สุซุม แสร้งทำว่าเมื่อครู่มิมีอันใด

“นำทางเถิด”

รั้งรองนบุรุษดำเนินห่าง ร่างอรชรจึงค่อยยุรยาตรตามนางกำนัล

หากยึดมหาปราสาทเป็นที่ตั้ง ตำแหน่งของปฐาบุลจะตั้งอยู่ทางทิศ
ทักษิณ ตัวอาคารก่อขึ้นจากหินทรายตัดขอบเรียบมีต่างจากอาคารหลังอื่น
เมื่อผ่านซุ้มประตูทางเข้าเป็นโถงรับรอง มีของประดับตกแต่งน้อยชิ้น ทว่า

ทุกชิ้นนั้นล้วนเกิดแต่การเลือกสรรของพระนางปภาวดี

นี่ก็ผ่านมานานร่วมสิบปีแล้ว...โยข้าวของเหล่านี้ถึงถูกรักษาไว้อย่างดีราวกับมีผู้เข้ามาทำความสะอาดอยู่เสมอ

ร่างอรรทพหูตผีเท้า จากโถงจะแยกไปสู่ห้องบรรทม ปีกซ้ายคือห้องของมารดา ส่วนปีกขวาคือห้องนางเมื่อครั้งเยาว์วัย ในที่แรกปูซาบลจะดำเนินเข้าห้องเดิมตามความเคยชิน ทว่าบัดนี้นางคือประมุขแห่งตำหนักทักษิณ นางพึงใช้ห้องนอนทางปีกซ้าย

พื้นที่ภายในห้องนอนกว้างขวาง มีม่านบางใสกั้นเขตฐานอีกชั้น ยกเพดานสูงเป็นโดมทรงกลม แขนงโคมระย้าโดยมีเชือกชักโคมนั้นขึ้นลงสำหรับจุดเครื่องตามไฟในยามค่ำคืน เตี้ยงไม้หลังใหญ่ปูรองด้วยพูกนอนหนาแน่นคลุมด้วยผ้าไหมสีขาวงาช้าง โยงม่านลูกไม้สีมูม จัดวางหมอนหนุนอย่างเป็นระเบียบ แต่ที่ถูกใจเห็นจะมีพื้นสระสรงตรงกึ่งกลางห้อง อย่างทำจากเตี้ยงนอนเพียงมิกี้กาวก็สามารถถลงแหวกว่ายในกระแสน้ำได้

ปูซาบลหย่อนสะโพกลงริมขอบสระ วัคน้ำลอยดอกไม้เล่นระหว่างรอคอยนางกำนัลนำภูษาเครื่องทรงมาให้ผลัดเปลี่ยน

การใช้ชีวิตในวังหลวงย่อมแตกต่างจากการอยู่ป่า ที่นี้จะมีคนคอยจัดแจงทำทุกสิ่งให้จนสบายกายา แต่ถ้าเทียบด้วยความสบายใจ นางกลับรักชีวิตกลางป่ายิ่งกว่า

เปลือกตาลูกนุ้มปิดลง ปล่อยนางกำนัลจัดแจงแต่งอาภรณ์ กลิ่นกำยานหอมเย็นลอยผสานสู่คนธกฤษณา

หญิงสาวลืมหัดขึ้นอีกครั้ง รอบกายรายล้อมไปด้วยสตรีวัยกำดัดราวห้าถึงหกนางช่วยกันอย่างชะมัดเขม้น นางตนหนึ่งประจำองค์ศิราภรณ์ อีกสองนางสาละวนกับการนุ่งภูษาและชโลมเครื่องประทีน

การเปลือยอกและนุ่งผ้ากรอมบาทคือธรรมเนียมปกติที่ปฏิบัติกันมาช้านาน ทว่ายามนี้ตัวนางมีไคร่คุ่นชิน การอยู่ป่าจะห่มอาภรณ์เม็ดชิดจึงเลือกใช้ผ้าแถบห่อหุ้มปมคุ่มงามไว้อีกชั้นก่อนสวมกรองคอทับ

เส้นผมดำขลับถูกคลี้ออกแล้วจับน้ำมันอย่างง่าย ๆ ปล่อยปลายลู
ระนาบตามแผ่นหลัง เสียบดอกกลิ่นหอมไล่เรียงกัน ต่างจากนางกำนัลที่ถักผม
ซ้อนกันเป็นรูปจันทร์เสี้ยวและประดับมงกุฎรูปกรวยกลีบบัวซ้อนกันเป็น
ชั้น

ปากอึ้งมุกยิ้มยามแสงเงินแสงทองลอดผ่านช่องหน้าต่างกระทบลูก
นัยน์ตา พลันออกบัญชาให้นางนาถบริวารละมือจากการจัดแต่งทรงผมแล้ว
เร่งครอบศิราภรณ์เจ็ดยอดลงบนศีรษะ

“เถิด...สิ่งข้าประสงค์ งามสมกว่าเครื่องประดับอันใด”

ในห้วงเวลาเดียวกันบรรดาขุนนางเริ่มทยอยรวมตัวยังท้องพระโรง
โอฟาร์ หิรัญปุระแบ่งมนตรีเป็นสองฝั่งคานอำนาจซึ่งกันและกัน ฝั่งซ้ายดูแล
พลเรือนและกิจการในราชอาณาจักร ฝั่งขวามีหน้าที่ควบคุมกำลังทหารและ
บัญชาการรบ แม่ทัพนายกองทั้งหลายจึงอยู่ใต้ปกครองของมนตรีฝั่งขวา
และขึ้นตรงต่อมหามนตรีผู้ทำหน้าที่สนองโอรชฐ์แห่งองค์กษัตริย์อีกทอด
หนึ่ง

โปษณั่งอยู่ในแนวหน้า เพราะครองตำแหน่งมหามนตรีควบคุมมนตรี
ฝั่งซ้ายมานับแต่ราชันพระองค์ก่อนจึงเป็นที่ครหาของเสนาบางกลุ่มอยู่เรื่อย
มา

‘กระหายอำนาจจนลืมนึกถึงความจงรักภักดี!’

มหามนตรีผู้นี้สืบทอดกัณหาโคตมะ ในขณะที่ประชากรชาวหิรัญปุระ
ส่วนใหญ่เป็นเชื้อสายเอราปถะ นับแต่ท้าวหิรัญนาคราชขับไล่พวกนาคดำ
ออกจากนครจึงสถาปนาอาณาจักรขึ้นใหม่ เว้นไว้เพียงโปษณที่มีรู้ว่ต่อรอง
ด้วยสิ่งใด ไฉนจึงยังยึดถือตำแหน่งอันสำคัญไว้ได้จวบจนปัจจุบัน

ถัดลงไปอีกแถวหนึ่งคือฝ่ายแม่ทัพ อาคิรนั่งต่อจากผู้บังคับบัญชาที่
ตนสังกัด รัศมีของชายหนุ่มน่าเกรงขาม สิ่งนี้โหมกระพือให้ข้อติฉินนินทา
ลูกลม เกรงว่าถ้ามหามนตรีและบุตรชายผนึกกำลัง หิรัญปุระอาจคืนสู่

เงื้อมมือของพวกนาคดำได้มียาก

“โหรหลวงคงเลอะเลือนแท้เทียว มิใช่เพราะมีบุญญา แต่จักนำพา
หิริญปุระไปสู่ความเสื่อมชั้ว” ขุนนางที่นั่งเยื้องกันเริ่มเปิดประเด็น

“คงเข้าทาง เป็นสตรีจากรู้เรื่องอันใด มิแล้วจักถูกใช้เป็นเครื่องมือ”
อีกเสียงตอบกลับ ปากหนาเหยียดออกก่อนแค้นหัวเราะ

“ให้ทายาทของนางแพศยาตะตองบัลลังก์ หิริญปุระคงถึงกาลล่ม
สลายในครานี้”

สิ้นคำดูแคลนลั่นของผู้พูดก็พลันแข็งค้าง ดังมีบ่วงบาตรดเข้ากลาง
ลำคอจึงเร่งคว้ามือตาม ร่างท่วมกระเฌอกระโจนหน้าแดงกำสลับทูปอก
ของตนเป็นพัลวัน ครั้นจะร้องขอความช่วยเหลือกลับไร้ซึ่งสัมผัสจึงทำได้
เพียงอ้าปากพะงาบ สูดเอาอากาศเสมือนปลาใหญ่ขาดน้ำ

“มัวยืนมองอันใด มาช่วยกันซี!”

คนนั่งเคียงลั่นความเสียงกร้าว ทหารเวรยามสับฟันเข้าช่วยพยุงร่าง
ตามบัญชา ทว่ายิ่งเพียรออกแรงรั้ง บ่วงนั้นกลับยิ่งรัดแน่นเข้าจนดวงตา
เหลือกถลน

‘เชิญเสด็จเถิด’ ไปชันถันกระเสจิต สบเนียนตาสืมรทวารวามที่
แปรเป็นดำสนิทเมื่อเจ้าของมันหยดยืนเต็มความสูง

แม่ทัพหนุ่มดำเนินผ่านกลุ่มคนเหล่านั้นออกไป

ความซุลมุนทั้งหลายพลันคลี่คลาย...หายลับตามเงากำยำ

อาคิรยั้งหน้าตำหนักทักษิณ พระพายเซยกลิ่นหอมละม้ายต้องปลายน
นาสิกจึงเปลี่ยนทิศทางก้าวเดินไปสู่บาราย

อโณทัยฉายแสงเรืองเรือเหนือผืนชล ร่างอรชรในเครื่องนุ่งห่มงาม
วิจิตรจับจองพื้นที่ริมขอบสระ อารมณ์ชาวสะอาดถูกแทนที่ด้วยผ้าแถบแนบ
เนื้อและภูษาสีเขียวไพโรกรมบาท คาดแผ่นสุวรรณโยงใบพฤกษ์ระรอบ
ปั้นเอว

แม่ทัพหนุ่มมิขัดพิธีกรรม ยังพอมีเวลาอีกครู่หนึ่งก่อนออกมหา
สมาคมจึงเร่งกายแฝงคมไต่ร่มเงาของพฤกษา

ปุษานุลรับคนโทจากบริวาร นางเปล่งคำสรรเสริญก่อนหลังรด
สายน้ำจากเชิงผม ปล่อยกระแสน้ำเย็นไหลร่วงตามวิถี ก่อนโน้มองค์พวยพ
ทั้งปวงแตะธรณี

ชั่วพริบตาที่เรือนกายงามวิลาสถูกซ่อนทับด้วยเงาร่างของงูใหญ่ ลำ
ตัวเขียวสว่นขนดปลายหางพันเป็นชั้นคล้ายรูปประฆังคว่ำประดับเกล็ดแก้ว
หลากสี ยิ่งต้องแสงรวิยงามจรัส เคียรใหญ่ตั้งมั่น แผ่ขยายออกประหนึ่ง
ชะลอร่างเทวนาคีจากแดนสวรรค์ลงมาสติยังพิภพบาดาล

การออกมหาสมาคมแทนท้าวสหสพัศเกิดขึ้นตรงตามเวลานัดหมาย
ปุษานุลประทับบนตั่งไม้จันทร์หอมแกะสลัก ประดับเศวตฉัตรยกยอดสูง
นางแจ้งโองการสำคัญให้ทุกฝ่ายได้รับทราบ ส่วนหนึ่งเพื่อสยบข่าวลือที่แพร่
ไวยิ่งกว่าไฟลามทุ่ง การปล่อยให้ผู้ใดปกครองเล่าลือกันไปโดยไม่ไขความ
กระจ่างรังแต่จะสร้างความเสียหาย

“ขอขมาเถิดที่ต้องพุดเช่นนี้...”

ขุนนางชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งแทรกขึ้นประหนึ่งมิเช็ดทลอบจากสิ่งทีเพื่อน
พ้องพึงประสพ

“แต่การให้ผู้มีมลทินนั่งเมืองบนบัลลังก์เห็นจักนำความต่างพร้อยมา
สู่ท้าวประยูรยิ่งกว่า ลืมสิ้นแล้วฤว่าพระนางเป็นธิดาของผู้ใด”

คำพุดตรงไปตรงมาเรียกเสียงฮือฮาดังขรม หลายคนเห็นต้องกัน
ทว่าไม่กล้าแสดงความเห็น จึงชะงักหน้าซุคอ บ้องปากกระซิบ

‘ไกรจักร’ ก้าวออกมายืนเบื้องหน้า ประจันด้วยนางผู้ประทับเหนือ
บัลลังก์

“ระวังวจะนะของท่าน” โปษณปราชญ์เสียงเครียด แต่มนตรีฟังขวายัง
ไม่ยอมลดละ

“เพราะต้องรักษาไว้ซึ่งราชบัลลังก์ ข้าจึงจำต้องตัดทานท่านมหายมตรี พระอัครมเหสีปภาวดีถูกเนรเทศเพราะคบชู้ผู้ชาย อย่างไรก็ตามก็มิอาจยอมรับ ธิตาของนางขึ้นนั่งบนบัลลังก์นี้ได้!”

ปุษานุลย์มบางหลังสดับ ร่วมลืปีที่ต้องอยู่กับคำตราหน้าว่ามารดา ปันใจให้ชายอื่น พานให้คนเกิดข้อกังขานางมิใช่สายเลือดแห่งท้าว สหัสพัศ

หญิงสาวรักษาสีหน้าให้สุชุม ทั้งที่เลือดภายในค้ำรามล้นอย่าง เตือดตาล นางปรายดวงตาทรงอำนาจสู่ผู้ถามไถ่ ยิ้มละไมเสมือนตนเองมิได้ เคืองโกรธ

“เพลาที่บ้านเมืองอยู่ในสภาวะที่มิใคร่สู้ดี แลที่หน้าห่วงเสียยิ่งกว่าคือ พระอาการประชวรขององค์ราชัน แต่ท่านมนตรีกลับเลือกพินผ่อนถึงรอย อดิตี”

“หากมิใช่เรื่องบัดสี เกล้ากระหม่อมคงมิบังอาจทักท้วง”

ปากอ้อมกระตุกยิ้มหลังสดับถ้อยวาจาเผ็ดร้อน

“อวดอ้างตนว่าปรีชาชาญ แต่กลับเชื่อหลักฐานอันบางเบา...”

หญิงสาวรำพันเนิบช้า ทว่าตรงไปตรงมาเสียจนเสนอำมาตย์หน้าเสีย การถูกตำหนิจากคนอ่อนชั้นชากว่าและยังเป็นสตรีสันคลอนคักดีศรีที่ยึด มั่น

“แลพระนางเล่า นอกจากคำเจรจามีหลักฐานอันใด”

ปุษานุลย์กระตุกมุขปากอีกครั้ง ขยับกายตั้งตรงแล้วยกข้อมือเสมอ วงหน้า มืออีกข้างชักมีดเล่มเล็กขึ้นตามกัน

ฉีก!

“ขอให้โลหิตสายนี้แทนสัจวาจาแห่งข้า หากมารดาของข้าคือผู้มีราศี ก็ขอให้ตัวข้านี้จึงพบพานแต่ความวินาศสืบไป แต่ถ้าหากท่านมิได้มีมลทิน อันใด ขอความวิบัติทั้งหลายจงบังเกิดแก่ผู้คิดปองร้ายโดยถ้วนทั่วกัน!”

เปรี้ยง!

สายฟ้าเสียดลันเหนือหลังคาปราสาทตั้งสนองรับในเจตจำนง แสง
สุริยลอดผ่านรอยแยกทุกช่องชั้นกระทยอดศิราภรณ์ แดกลำแสงกระจาย
ออกไปเป็นวงกว้าง เกรว้างของนาคราชเจ็ดเศียรจึงขยายใหญ่บนกำแพงสูง
เทียมเพดาน

บัลลังก์ของหิรัญปุระคือที่ศักดิ์สิทธิ์ การหลั่งโลหิตในที่นี้จักนำมาซึ่ง
ความเจริญรุ่งเรืองต่อผู้มีสัจจะ แต่จักนำมาซึ่งวิบัติต่อผู้คิดอกุศล!

ไกรจักรกัณฑ์ค้อมค้ำบ จ่ายอมถอยกลับไปยังที่นั่น แต่ยังมีวาย
ลอบสยดสยตาไปกับผู้ที่ประทับบนอาสน์ชั้นรองก่อนบนหน้าหินไปคนละทิศ

“พระอาณานิพันเกล้า กระหม่อมใคร่ขอเสริมเพิ่มเติมพะยะค่ะ”
ไปษณ์พร้องต่อ ขยับยืนแทนที่มนตรีฝั่งขวา

“ข้ารู้ว่าท่านทั้งหลายคงมีเคลายกังขาจึงใคร่ยืนยันด้วยถ้อยแถลงฉบับ
นี้”

ชายชราเว่นวรรค หันเผชิญหน้าเหล่าเสนาอำมาตย์ มือเหยียวย่นคลี
กระดาศลีจาง มีตราประทับครั่งลงนามพระเจ้าแผ่นดิน และยังเป็นเอกสาร
ลับซึ่งมิเคยนำออกเผยแพร่อะไรผู้ใดมาก่อนจึงเรียกเสียงฮือฮาได้ไม่น้อย

“การที่พระนางเลือกติดตามพระชนนีออกไปเกิดขึ้นด้วยความสมัคร
พระทัย มิใช่ต้องโทษเนรเทศ ข้อนี้องค์สหัสพัศทรวงทราบดีจึงมิได้มีบัญชา
ให้รับพระอิสริยยศ แต่ให้คงศักดิ์องค์รัชทายาทไว้ตราบนานเท่าที่พระนางจัก
นิวัตสู่สถาน แลเมณฑิยบาลของหิรัญปุระต่างบัญญัติไว้โดยชัดแจ้ง มิว่า
จักเป็นบุรุษฤๅสตรี หากเป็นรัชทายาทที่เกิดแต่พระอัศรมหะสิย์ย่อมมีสิทธิใน
ราชบัลลังก์เป็นปฐม การออกมหาสมาคมแทนองค์สหัสพัศจึงกระทำตาม
ข้อบัญญัติที่เมณฑิยบาลว่าไว้ ผู้ใดจักลบหลู่ถาพหมิ่นพระเกียรติมิได้!”

ปูษานุภควาดสายตามองโดยรอบ จากมุมที่นั่งสามารถเห็นสีหน้าและ
แววตาของเสนาอำมาตย์ได้อย่างชัดเจน

ห้องพระโรงสวยงามโอ้อ่า เสนาสมเครื่องทรงงามวิจิตร ทว่าช่างน่า
เสียดายยิ่ง เพราะปรุแต่งร่างกายภายนอกให้สวยงามปานใด แต่ในกมล

สันดานกลับฟอนเฟะ เปี่ยมด้วยความละโมภและพร้อมเหยียบย่ำกันให้จมดินเพื่อช่วงชิงสิ่งที่เรียกว่า ‘อำนาจ’

หญิงสาวทอดสายตาจากเบื่องบนบัลลังก์ไปสู่พื้นราบ สายตาที่มองย้อนขึ้นมาแปรเปลี่ยน มีทั้งที่เคารพยำเกรงและจำใจยอมสยบ

นางเข้าใจต้องแท้ในวันนั้นว่า โฉนมารดาจึงเลือกอะไรที่ว่างหลงไป มีคิดแตกต่าง มีคิดต่อถ้อย ปล่อยให้คนใจหายบาดโคลนใส่

‘ผู้คนเพียงใครฟังในสิ่งที่อยากฟัง แลเลือกเชื่อในสิ่งที่ตนเองอยากเชื่อ จึงเปล่าประโยชน์ที่จกต้องมานั่งอธิบาย’

หญิงสาวยิ้มในหน้า

นางหาได้มีใจอารีเยี่ยงมารดาไม่

“ต่อแต่นี้ หากยังมีผู้ใดคิดก่อกวนในอำนาจของข้าเท่ากับก่อกวนมณเฑียรบาลแห่งหริภุญไชย ข้าจักคิดว่ามันผู้นั้นตั้งตนเป็นปรปักษ์ แลผู้คิดกระด้างกระเดื่องเยี่ยงนั้นมิโทษสถานเดียวคือจับเผาให้ตายทั้งเป็น!”

๓

มิตรฤๅศทร

เสียงปรบมือดังเป็นจังหวะอยู่สองสามครา ร่วงอรรชรยังฝืนเท้า เพิ่งก้าว
พ้นบันไดชั้นสุดท้ายที่ทอดลงจากบัลลังก์จึงทันสติ

เสนาอำมาตย์เริ่มทยอยออกจากห้องพระโรงเมื่อสิ้นสุดวาระการ
ชุมนุม เหลือเพียงกลุ่มของมนตรีและมเหสีฝ่ายขวาที่ยังมียอมแยกคืน
ตำแหน่ง กฤตนาทยืนเคียงมารดา ร่ำสมส่วนพอมิหมดกล้ำ แต่มิได้มาก
เทียมเท่าบุรุษชาตินักรบเพราะเจ้าตัวไม่มีใครชอบออกแรงให้เหงื่อไหลไหล
กายา ครั้นจะเรียกว่าเป็นผู้ถนัดใช้ปัญญาก็มีใช่ เท่าที่นางจำความได้ พี่ชาย
ผู้นี้มักหนีการทรงอักษรอยู่เป็นนิสัย

“คิดรวมมือกับพวกชั้นต่ำเพราะหวังบัลลังก์ให้รัษฎระ กลัวผู้อื่นมิรู้
ฤๅว่าเจ้านั้นก็มาจากที่ต่ำมิแพ้กัน”

บุษามูลใช้ความนิ่งจนเข้าสยบ นางกระทำเพียงยืนมอง ปล่อยให้บุรุษ
ดูแคลนเสียงหยัน

“ระวังเถิด...จักโดนพวกมันหลอกใช้โดยมิรู้ตัว!”

“กฤตนาท พอเสียที!”

“ท่านแม่!” ปลายเสียงของชายผู้ทะนงตนว่าสูงศักดิ์แตกพร่า ไม่อยากเชื่อหว่ามารดาจะย้อนมาตำหนิ

กฤตนาทมีอายุครบยี่สิบหกปีเต็ม แต่กลับทำตัวเยี่ยงเด็กอ่อนเตี้ยงสา จึงเจริญรอยตามดำริของมารดามากกว่าจะมีความคิดเป็นของตนเอง

บุษามูลลอบกริดิ่ยม สบตาฝ่ายสตรี

พระนางภิรณานั้นงดงาม กิริยาการวางตนฤทิ์พร้อมพรั่ง แต่สิ่งเหล่านี้กลับมีอาจซื้อพระทัยท้าวสหสพัคได้ แม่เพียงกำจัดเสี้ยนหนามตำใจด้วยกลสกรปรก พระองค์ก็ยังมีสถาปนาพระราชินีองค์ใหม่ขึ้นเคียงบัลลังก์ส่งให้กฤตนาทไม่อาจดำรงตำแหน่งองค์รัชทายาทได้เช่นกัน

“เพลานี้...มิว่าผู้ใดก็คงชวนให้กังขาไปเสียหมดสิ้น แต่หม่อมฉันแลกฤตนาทคือ ‘คนในครอบครัว’ กำลังใจจากครอบครัวจึงสำคัญยิ่งสิ่งใดกฤตนาทเป็นโอรส ความปรารถนาที่จักอยู่เคียงข้างบิดาย่อมเป็นสิ่งสามัญมิว่าบุตรธิดาในครอบครัวใดก็จำต้องทำ แต่คงเป็นเรื่องยากที่จักทำให้ ‘คนนอก’ เข้าใจ”

บุษามูลมิถอนสายตา เมื่อฝ่ายตรงข้ามจ้องมองมา นางจึงจ้องตอบโดยมิไหวหวั่น

กึ่งกลางนัยน์เนตรแต้มประกายสุกสว่างคล้ายสีของห้วงชลาลัย สีครามไล่ระดับสู่ฟ้าใส แตกกระจายเป็นฟองขาวก่อนสงบลงเป็นสีดำขลับดังเดิม

ที่แห่งนี้...นางคือผู้สืบเชื้อสาย

“เชษฐเสด็จเกิด”

บุษามูลหันมองมเหษินและแม่ทัพ มีกิจอันสำคัญที่ต้องสานต่อจึงมิมีเวลาต่อถ้อยหรือเก็บคำเสียดสีมาเป็นโทษะ หญิงสาวผนึกศีรษะพอนเป็นพิถีแล้วปลีกตัวจากมา ดำเนินตามคณะของไปษัณไปสู่บรรณาลัย

อาคารหินทรายขนาดกลางหันหน้าออกทางทิศพายัพ ภายในใช้จัดเก็บพระคัมภีร์จึงแวดล้อมด้วยชั้นวางขิดฝาผนัง ระดับความสูงเทียมเพดาน หากวัดจากส่วนสูงของนางเห็นจะต้องเขย่งกายและเอื้อมสุดปลายแขนกว่าจะแตะถึงชั้นบนสุด แต่สำหรับร่างสูงใหญ่เช่นอาคิรนั้นกลับยกมือสัมผัสอย่างสบายๆ

ครี๊ด

กลไกบางอย่างทำงาน ชั้นวางเคลื่อนออก ปรางค์โพรงลึกทอดตัวสู่พื้นที่เบื้องล่าง

อาคิริยกตะเกียงเสมอหน้า เมื่อมีแสงนำทางจึงเห็นบันไดแคบชั้นที่จะพาไปสู่ห้องลับใต้ดิน ดูแล้วคล้ายห้องทรงอักษรอย่างย่อๆ เพราะมีโต๊ะทรงเหลี่ยมไว้เขียนหนังสือและโต๊ะทรงกลมตรงกึ่งกลางสำหรับการนั่งประชุม ทวารรอบข้างกลับจัดเก็บเครื่องคัสตราวุธเอาไว้ มิว่าจะเป็นพระขรรค์ ศร สังข์ และเครื่องยศขององค์กษัตริย์ล้วนรวมอยู่ด้วยกัน

หญิงสาวเกลี้ยปลายนิ้วตามภาพสลักนูนต่ำบนฝาผนัง ก่อนสะดุดเข้ากับภาพเทวนาคาในเครื่องทรงกษัตริย์ แสงพระพักตร์กลับถูกขีดคาดจارتับจนมองมิชัดว่าเป็นใบหน้าของผู้ใด

ร่างองอาจประทับบนแท่นศิลา ชั้นพระชานุและพับพระขงฆ์อีกข้างหนึ่งสอดรองไว้ตั้งท่ามหาราชลีลาสนะ ฝ่าพระหัตถ์หลังทักซิโณทกจบสู่ธรณี

คิวเรียวขมวดมุ่นโดยพลัน

ยลแล้ว...มีมีเค้าของพระอัยกา

บุษามูลละความสนใจจากภาพตรงหน้าเมื่อไปชนชานเรียก นางผวกศิริชะ หย่อนสะโพกตรงที่ว่างเคียงข้างอาคิร การหาหรือถึงเบาะแสของคนร้ายมีเพียงมหามนตรี แม่ทัพ ตลอดจนเสนาคนสนิทที่ไว้วางใจได้อีกสองนายเท่านั้น

“ดูจากวิธีการที่คนร้ายเลือกใช้ กระหม่อมสันนิษฐานว่ามันหาได้

ต้องการปลงพระชนม์องค์ราชันในทันทีไม่ พิชัยที่ใช้จึงมิได้ออกฤทธิ์ต่อพระหทัยโดยตรง แต่จี้ค่อยๆ แทรกซึมไปตามพระวรกาย ทำให้กล้ามเนื้อพระมั่งสาอ่อนแรงลงจนมิอาจยับยั้ง หลังจากนั้นจึงค่อยเข้าทำลายอวัยวะส่วนอื่น”

‘อิษวัต’ เริ่มถวายรายงาน หลังจากรวบรวมหลักฐานเท่าที่พอจะหาได้ในเบื้องต้น

ชายหนุ่มเป็นทั้งสหายและศิษย์ร่วมสำนักของอาศิร ร่างสมส่วนครองผ้าสีเสือดคล้ายพวกนักปราชญ์ แต่ฟังความว่าอยู่ฝ่ายยุยงยุติธรรม กินตำแหน่งรองเสนาบดี

กิจการในพระราชอาณาจักรอยู่ใต้บังคับของมนตรีฝักซ้าย โดยมีรองเสนาบดีจำนวนห้านายช่วยกำกับดูแลตามกรมสำคัญคือยุติธรรม คลัง อาลักษณ์ ราชแพทย์ และโยธา

“กระหม่อมไล่เรียงรายชื่อของคนเข้าออกพระตำหนักในวันนั้นแลบันทึกไว้ตามรายงานพะยะค่ะ”

มือเรียวแบบบุรุษส่งกระดาษให้

กฤตนาท...ปรากฏเป็นนามแรก

“ยามสายทรงเข้าเฝ้าแลมีปากเสียงด้วยองค์ราชัน อาจจักมีเหมาะสมที่ต้องทูลเยี่ยงนี้ แต่ผู้ถวายงานในวันนั้นต่างได้ยืนกันถ้วนทั่ว” กล่าวถึงตรงนี้อิษวัตจึงเบนสายตาไปยังสหายอีกคน สบตากันท่ามกลางแสงประทีปรำไร

‘ไวศิษฐ์’ โอรสองค์สุดท้ายของท้าวสหสพัศ ทว่าเกิดจากนางสนมจึงมิได้มีสิทธิ์อันใดในราชบัลลังก์

“ครานี้ดูจักมีโหระมากกว่าปกติ” เสียงท้าวช่วยเสริมจากคำบอกเล่าเรื่องที่กฤตนาทเฝ้าทวงถามจากองค์ราชันล้วนมีอยู่เพียงประการเดียว

“แต่ข้ากลับมิจิตเช่นนั้น”

บุษามูลต่อถ้อยพลางเหลือบมองน้องชายต่างมารดา

ไวศิษฐ์สุชุมเกินกว่าอายุ ชายหนุ่มเกิดห่างจากอาศิรและอิษวัตราวสิบห้าปี จึงเคารพชายหนุ่มทั้งสองเนกครุอาจารย์ แต่เมื่อมิได้อยู่ในเพลากะทำราชการก็คบหาสมาคมเยี่ยงสหายต่างวัย

“กฤตนาทมิใช่คนที่จกมีความคิดแคบยล ทั้งยังฟังว่าเป็นเรื่องทำร้ายเสด็จพ่อด้วยแล้ว”

กฤตนาทอาจมากลั่นด้วยโทสะ แต่จิตใจหาได้เหี้ยมโหดไม่ หากจำกัดความให้ง่ายเข้าคงคล้ายพวก ‘เก่งแต่ปาก’ ส่วนใจนั้นขาดเขลาเยี่ยง มิมิทางที่จักเป็นผู้ริเริ่มก่อการ เว้นเสียแต่มีผู้ชักนำอยู่เบื้องหลัง

บุษามูลไล่สายตามองรายชื่อถัดมา ถ้ามีคนบงการอยู่เบื้องหลังอีกชั้น โดยวางกฤตนาทเป็นเบี้ยตัวหนึ่งค่อยฟังดูเข้าที่

“ไกรจักร” อ่านจบจึงเผยหน้ามองผู้ร่วมโต๊ะ

“ราตรีนั้นไกรจักรนำนางระบำขึ้นถวาย แต่ถูกพระนางภิรดาขับไล่ออกมาเสียจนสิ้น”

โปษุณกล่าว สามนามนี้เกี่ยวพันกันเพราะไกรจักรเป็นพี่ชายของพระนางภิรดาจึงครองศักดิ์มาตุลา...ลุงของกฤตนาทตามสายโลหิต

เรื่องนี้ชักเริ่มมีเค้าลาง...

มือบางเร่เปิดแผ่นกระดาษ กวาดสายตามองรายชื่อที่เหลืออย่างไวกๆ ก่อนเชื่อมโยงไปสู่ผู้เกี่ยวข้องคนอื่น

“สอบถามนางระบำพวกนี้แล้วใช้หรือไม่”

“พะยะค่ะ แต่พวกนางให้การกลับไปกลับมา จับใจความอันใดมิได้เลยพะยะค่ะ”

อิษวัตทอดถอนใจ ใบหน้าที่เคยผ่องใสบัดโรยอ่อนล้า ร่วมสัปดาหที่แทบมิได้ข่มตานอนเพราะเร่งเสาะหาเบาะแส

“แปลกจริง...ผ่านมาชั่วระยะใหญ่ ยังมีหายตื่นตระหนกอีกฤา” เจ้าของเสียงหวานรำพันพลางนวดหน้า ลางสังหรณ์ร้องเตือนว่านางมิพึงละเลยกลุ่มคนเหล่านี้

“เช่นนั้นข้าจ้กลองเจรจาด้วยพวกนางอีกที หากมีความคับหน้คนอื่นใด
จงรับรายงานข้า ส่วนเจ้า...ไฉน ข้าใคร่ฝากฝังเจ้าช่วยเป็นหูกา ตำแหน่ง
ของท่านน้ำวฬารรณอยู่ห่างจากตำแหน่งของพระนางกิริณามากนัก คงจ้ก
พอจับสังเกตการเข้าออกในระยะนี้ได้ จ้กว่าจ้กได้หลักฐานที่แน่ชัด ข้าจ้ก
มิปล่อยปละส่วนใดทิ้งเด็ดขาด”

หญิงสาวนั่งคอยเวลาลอยอยู่ในห้องลับใต้บรรณาลัยจนย่ำค่ำ ต่อให้เลือก
ถือข้างโปษณ ทว่าแท้จริงนางก็หาได้วางใจชายชราผู้นี้ไม่

ปากอ้อมกริดย้ม ยกกระดานโปร่งบางขึ้นทาบกลางดวงประทีป

ถ้อยคำของกฤตนาทมิได้ผิดไป

นางที่...นางอาจกำลังถูกใช้เป็นเครื่องมือคานอำนาจทางการเมืองเฉก
กัน

ร่างอรชรเอนหลังพิงพนัก แต่พักสายตาได้ไม่เท่าไร แว่เสียงฝีเท้า
ผู้มาใหม่จึงถลันกายขึ้นนั่ง สอดสายตาระวังภัยพลางแตะมิดสันตรงข้าง
เอว

เพียงสบดวงตาดำลึกไรร่วงที่คั่นชินใต้แสงชวลา ร่างกายก็พลัน
ผ่นคลาย แตกลับปวดแปลบตรงข้อมือ

นางหลงลืมว่าตนเองมีบาดแผลจึงเปลือยข้อมือข้างที่เจ็บช่วยออกแรง
ยัน ผ้าที่ใช้พันเพื่อห้ามเลือดอย่างลวกๆ โชกชุ่มด้วยหยาดโลหิต ทว่าทั้งเวลา
มานานบัดนี้จึงกลายเป็นคราบแห้งกรังสีน้ำตาลคล้ำ

“ยังมีถึงเพลานัดหมาย...” ท้ายเสียงสุดปาก อุทธธเนาะๆ ข้อมือ
เรียวบางถูกมือใหญ่กว่ากำรวบไว้

อาคิรไม่เปล่งคำ ร่างกายนั่งทรงตัวบนสันเท้า โปะสมุนไพรรบดหยาบ
บนแผลโดยมิพูดจา

“อาคิร”

คำเรียกขานตัดเหลือเพียงนามสั้นๆ ทั้งที่นางอ่อนวัยกว่าเขาถึงสิบ

สามขวบปี

“เบามือหน่อยมิได้ฤา”

ดวงหน้าเยาว์วัยยังไร้ที่ท่าว่าจะสลด เห็นแม่ทัพหนุ่มทำตัวเป็นเช่นหลักศิลาคราใด ใจก็เ็นกอยากแก่งเขาอยู่ร่ำไป คนกระไรจะนั่งงั้นแลไร้อารมณ์ได้ปานนี้

‘สมควรแล้ว’

ตั้งมีคำตำหนิลอยมาในท่ามกลางความเงิบงัน ทว่าดวงตาคมตุมิได้ทำให้นางครั่นคร้าม จึงแก่งขยับตัวตาม กดใบหน้าของตนลงต่ำ เห็นหัวคิ้วดกดำกำลังขมวดมุ่นราวกับอาศirkำลังยุ่งยากใจ

ถ้ามิเคยได้ยिनแม่ทัพผู้นี้จันรรจ์ นางคิดว่าตนเองอาจจะแยกเข้ากับรูปสลักบนฝาผนังมืออก

หญิงสาวลอบสำรวจต่อในใจก่อนสะดุ้งสุดกายเมื่อสมุนไพร่เริ่มออกฤทธิ์

รอยแผลนั้นมิได้ลึกมาก ทว่าสมุนไพร่ของอาศirkลับชวนร้าวลึกไปถึงกระดูก นางปวดระบมจดแนวบ่าจึงพยายามรั้งข้อมือของตนกลับคืน แต่คนพูดน้อยกลับยื้อยุดไว้เสียง่ายตายคล้ายมีเพียงนางเท่านั้นที่ออกแรงอยู่ลำพัง กระทั่งเหนื่อยหอบจึงยอมนั่งนิ่ง

บุษามูลกลั่นเสียงครวญ ลอบมองเลี้ยวหน้าคร้ามคมจึงทันเห็นดวงตาดำลึกเปลี่ยนเป็นสีเขียวสด งามโสภาดุจมรกตเม็ดใส อาการปวดหนึบและแสบร้าวบนปากแผลเริ่มคลี่คลายกลายเป็นความเย็นเสมือนมีกระแสธารเคลื่อนผ่าน รอยบากค่อยๆ สมานตัวอย่างน่าอัศจรรย์ พลันคลี่ยิ้มเต็มวงหน้าแล้วซ่อนตาขึ้นอีกครั้ง

แต่ร่างกำยำกลับเลื่อนลับจากระยะสายตาประหนึ่งเขาหลอมรวมมอญของตนเข้ากับผนังศิลาไปแล้วจริงๆ

สถานที่คุ้มซึ่งชั่วคราวอยู่สุดเขตของพระราชวัง ปราการสูงใหญ่ก่อขึ้นจากไม้ไผ่ล้อมเป็นทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส รอบนอกมีทหารท่าทางขึงขังยืนอารักขา ชายฉกรรจ์เคาะด้ามหอกกระทบพื้นอย่างพร้อมเพรียงก่อนย่อตัวตั้งเข้าข้างหนึ่งในท่วงท่าทำความเคารพเมื่อเห็นร่างอรรชรที่ดำเนินตามทหารอีกนายมา

อาศิรคอยอยู่ก่อน เขายืนไขว้มือประสานเบื้องหลัง ใบหน้าคมงามยังไร้รอยอารมณ์ดังเดิม

บุษานุภระขับฝ่าโศกศிரະ คืบนี้ลมพัดแรง ฝ่าผืนบางจึงทำที่จะปลิดปลิวไปอยู่หลายหน หญิงสาวหย่อนกายลง มองลอดรอยแยกของคุกไม้ไผ่ นางรำทั้งสี่แยกนั่งคนละมุม ซุกซบใบหน้านบเข่าอย่างสิ้นหวัง กระทั่งได้ยินฝีเท้าจึงพากันสะดุ้งรับ

คบเพลิงส่องเหนือร่างงามวิลาส ครั้นจับภาพได้ว่าผู้มาใหม่เป็นอิสตรีนางตนหนึ่งจึงถลันเข้าเกาะตามรอยแยก ดวงตาบวมช้ำราวกับผ่านการร่ำให้ติดต่อกันยาวนาน ทว่าบัดนี้มีเหลือน้ำตาให้รินไหล บริเวณตาขาวจึงแดงก่ำและแห้งผาก

“อย่าทำกระไรพวกข้าเลย พวกข้ามีรู้เรื่องอันใดทั้งนั้น” ริมฝีปากแตกระแหงล้นมิแพ้ น้ำเสียง วิงวอนแปร่งพร่าทั้งน้ำตา

“สงบใจก่อนเถิด ตรานี้ปลอดภัย”

นางระบำสันติระชะจนผมเผ้ากระเซิง เริ่มมิวางใจเพราะคำเกลี้ยกล่อม พญามัจจุราชมองคอยอยู่ทุกขณะจิต พร้อมที่จะเอาชีวิตพวกนางไปเช่นสังเวย พลันเหลือบสายตามองบุรุษที่ยืนรายล้อม

“แม่หญิงเป็นพวกเดียวกับมัน! มิว่าอย่างไรปลายทางของพวกข้าก็คือความตาย อย่าหลอกกันเสียให้ยากเลย ข้ามิโง่ซ้ำสองดอก!”

เสียงเครือสั่นตวาดกร้าว กระถกกายถอยร่นกลับสู่มุมเดิม บุษานุภระจึงถอนหายใจแล้วผุดลุก

“จักตายลำพัง ฤๅจักนำผู้อยู่เบื้องหลังตายตกตามกันไป เจ้าย่อมมี

สิทธิ์เลือก”

หญิงสาวระตุกยิ้มเย็น อันที่จริงนางเองก็มีशनักเจรจาที่ดีเท่าไรนัก
ทรงขงถูกเปิดออกตามบัญชา พันธนาการที่ล่ำมั้งข้อมือและข้อเท้า
ถูกคลายจนสิ้น

อิสรภาพที่ปรารถนาแลกได้ด้วยสองสิ่ง...

มีมีความจริง ก็ต้องแลกด้วยวิญญาณ!

“ซ้าก่อน ซ้าก่อนเจ้าคะ!”

ร่างอรชรหันมองตามเสียงเรียก นางระบำคนเดิมกระเสือกกระสน
ยื้อร่างตนเองไว้ มิยอมก้าวตามแรงลากรั้งของทหาร ส่วนนางที่เหลือกริด
ร้องลั่นดังสติสัมปชัญญะขาดหาย

“เปลี่ยนใจฤา”

ใบหน้าชุบชืดผงกขึ้นลงระรัว ขาทั้งสองสั่นเทิ้มจนแทบทรงตัวมิอยู่
แต่เพราะมีทหารร่างยักษ์สองนายหิ้วปีกไว้จึงพอหยุดยั้งได้อยู่ได้

บุษามูลคลี่ยิ้มละไม ใช้นิ้วชี้จนปลายคางให้ผู้เสนอข้อต่อรองสบ
สายตา

“ความจริงเท่านั้นที่จักช่วยให้เจ้ารอดพ้นจากพญามัจจุราชไปได้...รู้
ใช่ฤาไม”

“กริด!”

เสียงกริดร้องสนั่นรับรุ่งอรุณ ข้าทาสแตกฮือไปคนละทิศ ยกมือ
ปิดปากด้วยความหวาดผวา มิซ้าลานกว้างเบื้องหน้ามหาปราสาทพลัน
แน่นขนัด ผู้คนต่างเข่าล้อมวงมุงดูแล้ววิพากษ์กันดังขรม มองร่างไร้
วิญญาณที่ถูกแขวนคอเรียงกันบนยอดไม้

มนตรีฝั่งขวาวิ่งย่อนขึ้นตามขั้นบันได เสียงทวงถามเจือหอบดังมา
ก่อนตัว

“ยังมีทันแน่ชัด...ไยรีบสังหาร!”

“ช้าเร็วต่างกันฉันใด มิซิงสังหารก็ย่อมมีผู้ปรารภรณพราภชีวี”

“ทรงตัดสินพระทัยโดยมิผ่านสภามนตรี” เขาเว้นวรรคขอบลิ้น กอบลมหายใจก่อนกล่าวต่อ

“เรื่องนี้จักกลายเป็นเรื่องใหญ่!”

“ผิดแล้ว...”

ปุษานุลันทีระชะ มองจากทางตาเห็นอาศirkำลังสืบท้าเข้ามาพร้อมด้วยรองเสนาบดีกรมยุติธรรม อีชีวิตจะรับหน้าที่จัดการส่งนางระบำเหล่านั้นออกไปนอกวังหลวงด้วยตนเอง

“เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับกิจการในราชอาณาจักรหาใช่การตีภายนอกไม่ มิจำเป็นต้องใช้กำลังทหาร”

“เช่นนั้นอาศirkก็ย่อมมีส่วนเกี่ยวข้อง บ้านเมืองมีขั้นตอนการปกครองแลจัดสรรคน จักใช้อำนาจตามแต่พระทัยมิได้!”

ไกรจักรยังมิยอมเลิกรา พานหาเรื่องไปถึงแม่ทัพในสังกัด ปุษานุลจึงสำรวจลน้อยๆ

“ในยามที่บ้านเมืองมิได้อยู่ในภาวะปกติ สิ่งใดที่จักช่วยอำนวยประโยชน์แก่อาณาจักร ผู้สำเร็จราชการล้วนมีอำนาจจัดสรรโดยมิจำต้องผ่านสภา ต่อแต่นี้อาศirkจึงจักรับคำสั่งโดยตรงจากข้า...ฤๅท่านมนตรีติดขัดอันใด”